

Cartea lui Daniel - Numărul patruzeci și nouă

Dezvăluirea adevărilor: Strigarea de la miezul nopții, rolul Islamului și procesul final de încercare în zilele de pe urmă

Jeff Pippenger
2024-01-13

Creșterea cunoștinței produsă odată cu desigilarea vedeniei de la Râul Ulai în 1798 a generat un proces de încercare care și-a atins apogeul în Mișcarea Strigării de la miezul nopții din 1844. Strigarea de la miezul nopții a zilelor de pe urmă, care este acum desigilată, a fost reprezentată de acea istorie și include exact aceleași adevăruri de încercare ale acelei istorii, căci mesajul Strigării de la miezul nopții, care este acum desigilat, este o restaurare a nestematelor lui Miller.

Adevărurile pe care le-am primit în 1841, '42, '43 și '44 trebuie acum să fie studiate și proclamate. Soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger vor fi, în viitor, proclamate cu glas tare. Ele vor fi date cu hotărâre fermă și în puterea Duhului. Manuscript Releases, volumul 15, 371.

Tema principală a mesajului profetic al Strigării de la miezul nopții din vremea noastră este rolul Islamului în cel de-al treilea vai. Toate cele trei vaiuri ale Islamului sunt reprezentate pe cele două table ale lui Habacuc. Mesajul Strigării de la miezul nopții din zilele de pe urmă a început să fie desigilat la dezamăgirea de la 18 iulie 2020, când a sosit timpul de zăbovire al zilelor de pe urmă. Asemenea mesajului Strigării de la miezul nopții din istoria milerită, mesajul zilelor de pe urmă se dezvoltă progresiv până când ajunge la punctul reprezentat de adunarea de tabără de la Exeter. În acel punct, fecioarele fie au untdelemnul, fie nu-l au.

Vaiul rostit de Isaia asupra bărbaților batjocoritori care cârmuiesc poporul Ierusalimului arată că vedenia a ajuns pentru bețivii din Efraim ca o carte pecetluită. În pasajul din Isaia, lucrarea de a schimba un simbol satanic într-un simbol dumnezeiesc, așa cum s-a înfăptuit în istoria adventismului, trebuie socotită ca lutul olarului. Acea lucrare a constat în stabilirea definiției "the daily", ca simbol al lui Hristos, când este un simbol al lui Satana. Când Daniel a folosit cuvântul "tamid" ca simbol al păgânismului, el a ales cuvântul în scop simbolic, căci cuvântul înseamnă "continuu".

Există trei puteri care conduc lumea către Armageddon, iar prima dintre aceste trei puteri este balaurul (păgânismul). Balaurul și-a început războiul împotriva lui Dumnezeu în cer. Balaurul își continuă acel război până la sfârșitul mileniului de o mie de ani, când este în cele din urmă nimic.

Și când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat din temnița lui și va ieși ca să înșele neamurile care sunt la cele patru colțuri ale pământului, Gog și Magog, ca să le adune pentru război: al căror număr este ca nisipul mării. Și au ieșit pe toată întinderea pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea iubită; iar foc s-a coborât de la Dumnezeu din cer și i-a mistuit. Iar diavolul, cel care i-a înșelat, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și prorocul mincinos, și vor fi chinuiți zi și noapte în vecii vecilor. Apocalipsa 20:7-10.

Fiara (papalitatea), care este a doua dintre cele trei puteri ce duc lumea la Armageddon, și profetul mincinos (Statele Unite), a treia dintre acele trei puteri, amândouă au apărut în istorie după istoria crucii și amândouă sunt nimicite la A Doua Venire a lui Hristos.

Și fiara a fost prinsă, și împreună cu ea prorocul mincinos, care săvârșea minuni înaintea ei, prin care i-a amăgit pe cei ce primiseră semnul fiarei și pe cei ce se închinau chipului ei. Amândoi au fost aruncați de vii într-un iezer de foc, arzând cu pucioasă. Apocalipsa 19:20.

Când Daniel a ales cuvântul ebraic „necurmat” ca simbol al păgânismului (Satana), el a ales un cuvânt care arăta că Satana este cel care a luptat necurmat împotriva lui Dumnezeu. Celelalte două puteri sunt active în lupta lor împotriva lui Dumnezeu doar în perioade de timp determinate. Alegerea de către Daniel a cuvântului „tamid” (necurmat) a fost deliberată și precisă.

Pe măsură ce relatarea lui Isaia despre vaiul asupra celor peste care Domnul a revărsat duhul somnului adânc și le-a închis ochii își continuă cursul din capitolul douăzeci și opt până în capitolul treizeci, el consemnează:

Acum, du-te, scrie-o înaintea lor pe o tăbliță și consemneaz-o într-o carte, ca să fie pentru vremea ce va veni, pentru totdeauna, în veci: Că acesta este un popor răzvrătit, copii mincinoși, copii care nu voiesc să asculte de Legea Domnului; care zic văzătorilor: «Nu vedeți!» și prorocilor: «Nu ne prorociți lucruri drepte, spuneți-ne lucruri măgulitoare, prorociți înșelăciuni: Dați-vă la o parte din drum, abateți-vă de pe cărare, faceți să înceteze dinaintea noastră Sfântul lui Israel.» De aceea, așa zice Sfântul lui Israel: Pentru că disprețuiți cuvântul acesta și vă încredeți în asigurare și strâmbătate și vă sprijiniți pe ele, de aceea nelegiuirea aceasta va fi pentru voi ca o spărtură gata să se prăbușească, o umflătură într-un zid înalt, a cărui sfărâmare vine deodată, într-o clipă. Îl va sfărâma cum se sfărâmă vasul olarului, făcut bucăți; nu va cruța, încât, în sfărâmarea vasului, nu se va găsi nici măcar un ciob cu care să se ia jar de pe vatră sau să se scoată apă din puț. Căci așa zice Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: În întoarcere și odihnă veți fi mântuiți; în liniște și în încredere va fi tăria voastră; dar n-ați voit. Isaia 30:8-15.

Prin "tablă" se înțeleg tablele din capitolul al doilea al lui Habacuc, concepute astfel încât cei ce le citesc să poată "alerga" și să răspândească mesajul. "Cartea" care a făcut "mențiune" despre "tablă" este Habacuc. "Tabla" din "cartea" lui Habacuc reprezintă un proces de încercare care face să se manifeste "un popor răzvrătit, copii mincinoși, copii care nu vor să asculte legea Domnului". "Poporul răzvrătit" care refuză să "asculte" este, în cartea lui Ieremia, cel care refuză să audă sunetul trâmbiței străjerului.

De asemenea, am rânduit peste voi străjeri, zicând: Luați aminte la sunetul trâmbiței. Dar ei au zis: Nu vom lua aminte. Ieremia 6:17.

Cei răzvrățiți sunt aceia din istoria lui Isaia și, de asemenea, din istoria lui Hristos, care n-au voit să asculte.

Și El a zis: Du-te și spune acestui popor: «Auziți într-adevăr, dar nu înțelegeți; vedeți într-adevăr, dar nu pricepeți». Împietrește inima acestui popor, îngreunează-le urechile și

închide-le ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii lor, să audă cu urechile lor, să înțeleagă cu inima lor, să se întoarcă și să fie vindecați. Isaia 6:9, 10.

Răzvrățiții surzi ai lui Isaia pot "auzi", dar nu "aud", iar refuzul lor de a "auzi" arată că "nu înțeleg". Cei răi ai lui Daniel, care sunt de asemenea fecioarele neînțelepte ale lui Matei, sunt aceia care nu înțeleg creșterea cunoștinței reprezentată pe "täbliță", menționată în "cartea" lui Habacuc. Dacă răzvrățiții surzi ai lui Isaia ar auzi, ar putea fi convertiți și vindecați, dar inima lor este îngroșată, așa că nu pot înțelege solia Strigătului de la miezul nopții. Isus a dat o a doua mărturie cu privire la răzvrățiții surzi.

Și ucenicii au venit și I-au zis: De ce le vorbești în pilde? El le-a răspuns și a zis: Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat. Fiindcă celui ce are i se va da și va avea din belșug, iar celui ce nu are, de la el se va lua chiar și ceea ce are. De aceea le vorbesc în pilde: pentru că, văzând, nu văd; și, auzind, nu aud, nici nu înțeleg. Și asupra lor se împlinește profeția lui Isaia, care zice: Cu auzul veți auzi și nu veți înțelege; și, văzând, veți vedea și nu veți pricepe. Căci inima acestui popor s-a îngroșat, și urechile lor s-au îngreunat la auz, iar ochii și i-au închis, ca nu cumva să vadă cu ochii și să audă cu urechile, și să înțeleagă cu inima, și să se întoarcă, și Eu să-i vindec. Iar fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd, și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun: mulți profeți și oameni drepti au dorit să vadă cele pe care voi le vedeți și nu le-au văzut, și să audă cele pe care voi le auziți și nu le-au auzit. Matei 13:10-17.

Înțelepții înțeleg taina pildelor, care este adevăr reprezentat rând după rând. Înțelepții sunt binecuvântați, căci ei văd și aud, iar atât înțelepții, cât și binecuvântații sunt reprezentați în Daniel capitolul doisprezece. „Înțelepții” sunt cei care înțeleg (cu inimile lor) sporirea cunoștinței, reprezentată de „täblița” care a fost menționată în „cartea” lui Habacuc, iar „binecuvântații” sunt cei ce așteaptă.

Și el a zis: Du-te, Daniele; căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; dar cei răi vor face răul: și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Și din vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și urâciunea pustiirii va fi așezată, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Ferice de cel ce așteaptă și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Daniel 12:9-13.

Milleriții au înțeles corect că cele o mie trei sute treizeci și cinci de zile au început când păgânismul („necurmatul”) a fost „înlăturat” în anul 508. Binecuvântarea a fost făgăduită celor care așteptau în 1843. Cuvântul «cometh» din pasaj înseamnă «atinge». Anul 1843 a «atins» anul 1844 la încheierea sa. La încheierea anului 1843 a sosit «timpul zăbovirii» al lui Habacuc, și a fost rostită o binecuvântare asupra celor care așteptau, așa cum li se poruncise în «cartea» în care erau menționate «täblițele». «Cartea» lui Habacuc le porunca să «aștepte» vedenia.

Daniel identifică istoria anului 1798 (timpul sfârșitului), când cartea sa a fost desigilată, iar atunci a avut loc un proces de încercare în trei etape (curățiți, albiți și încercați). Acel proces și-a atins concluzia în manifestarea istoriei ascunse a celor șapte tunete. Acea istorie ascunsă este constituită din cele trei jaloane ale adevărului, reprezentate de prima dezamăgire, mesajul Strigătului de la

Miezul Noptii și marea dezamăgire. Binecuvântarea de a ajunge la prima dezamăgire reprezintă un proces de încercare în trei etape la sfârșitul istoriei cuprinse între 1798 și 1844.

Istoria din 1798, până la Marea Dezamăgire din 1844, tipifică istoria din 1989, până la legea duminicală care urmează curând. Este făgăduită o binecuvântare pentru cei care așteaptă viziunea care a început să întârzie la prima dezamăgire. "Înțelepții" din Daniel doisprezece sunt cei care sunt "binecuvântați" și care "așteaptă". Cei răi sunt aceia care nu "aud" cu inima și care nu "văd". Întreaga experiență a mișcării millerite este rezumată în cele patru versete din Daniel, iar acele versete reprezintă, de asemenea, istoria pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

Istoria sacră reprezentată în acele patru versete se întemeiază pe înțelegerea sporirii cunoștinței care a fost reprezentată pe tăblițele lui Habacuc și pe sporirea cunoștinței pe care Isus a identificat-o pe când îi învăța prin metodologia rând după rând. El a rostit pildă după pildă, pentru a explica taina profetei „celor înțelepți”. „Cei răi” din Daniel, capitolul doisprezece, nu înțeleg, iar în 2 Tesaloniceni, capitolul doi, lipsa lor de înțelegere este reprezentată ca o ură față de adevăr, care aduce o amăgire puternică. Adevărul pe care „cei răi” nu-l iubesc în epistola lui Pavel era „necurmatul”, iar în cele patru versete din Daniel, adevărul profetic identificat în mod specific este „necurmatul”.

Isus le-a spus ucenicilor că erau binecuvântați și, făcând aceasta, i-a spus acelor din Isaia care au refuzat să vadă și să audă, lucruri prin care s-ar fi putut converti. Cei binecuvântați din Daniel doisprezece sunt cei care așteaptă. Cele patru versete din capitolul doisprezece al lui Daniel, precum și împlinirea acelor versete în istoria milleriților, precum și contrastul din Isaia cu o clasă care a refuzat să vadă și să audă, precum și aceeași deosebire a celor două clase făcută de Hristos, toate indică înainte către istoria ascunsă a celor șapte tunete care au sosit la 18 iulie 2020. Procesul final de testare din istoria milleriților, care a început la prima dezamăgire, se repetă acum. Unii vor vedea, iar alții vor refuza să vadă.

Toate soliile date între anii 1840 și 1844 trebuie să fie prezentate cu putere acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Soliile trebuie să fie duse la toate bisericile.

Hristos a spus: «Fericțiți sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun: mulți proroci și oameni drepți au dorit să vadă acele lucruri pe care le vedeți și nu le-au văzut; și să audă acele lucruri pe care le auziți și nu le-au auzit» [Matei 13:16, 17]. Fericțiți sunt ochii care au văzut lucrurile văzute în 1843 și 1844.

Solia a fost dată. Și nu trebuie să existe nicio întârziere în repetarea soliei, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie împlinită. O mare lucrare va fi împlinită într-un timp scurt. Curând va fi dată, prin rânduirea lui Dumnezeu, o solie care se va amplifica până va deveni strigătul cel mare. Atunci Daniel va sta la sorțul lui, ca să-și dea mărturia.

William Miller a fost călăuzit de îngeri să înțeleagă că „the daily” a fost un simbol al Romei păgâne. Sora White a confirmat în mod direct că acea înțelegere era corectă. Acea înțelegere, care a fost reprezentată pe „tablele” menționate în „cartea” lui Habacuc, este „pentru timpul ce va veni”. Desigilarea acelei „cărți” scoate la iveală „niște copii răzvrătiți și mincinoși”. „Copii” este un simbol al ultimei generații, așadar „timpul ce va veni”, din pasajul lui Isaia, este în mod specific

marcat ca zilele de pe urmă ale judecății de cercetare.

Isaia afirmă că "copiii mincinoși" vor respinge solia profetică reprezentată pe "tăblița" consemnată în "carte", căci ei zic: "văzătorilor: Nu vedeți; iar prorocilor: Nu ne prorociți lucruri drepte, spuneți-ne lucruri măgulitoare, prorociți înșelăciuni." În 1863, adventismul laodicean a început un proces progresiv de împlinire a cererii copiilor mincinoși. Acea lucrare este reprezentată de Isaia ca respingere a căilor vechi ale temeliilor millerite, căci ei au zis: "Ieșiți din cale, abateți-vă de pe drum, faceți ca Sfântul lui Israel să înceteze dinaintea noastră." Calea, drumul, sunt căile vechi ale lui Ieremia.

Așa vorbește Domnul: Stați la răspântii, priviți și întrebați de cărările cele vechi, unde este calea cea bună; umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom umbla pe ea. Ieremia 6:16.

Respingerea, de către „copiii mincinoși”, a „cărărilor cele vechi” din Ieremia este respingerea soliei Strigătului de la miezul nopții, în care se află „odihna”, care este, de asemenea, „odihna și înviorarea” pe care n-au vrut s-o asculte în Isaia, care este, la rândul ei, înviorarea soliei ploii târzii. Acea solie este solia Strigătului de la miezul nopții, reprezentată în istoria millerităilor și ilustrată pe „tabelele” care sunt consemnate într-o „carte”. Respingerea „copiilor mincinoși” a soliei Strigătului de la miezul nopții este reprezentată prin dorința lor de a „face pe Sfântul lui Israel să înceteze a mai sta înaintea” lor. Prima viziune a lui Ellen White, pe care Alfa și Omega ar folosi-o cu siguranță pentru a reprezenta sfârșitul, identifică calea celor drepti, marcând lumina la începutul ei și arătând cine anume îi conduce pe „cei înțelepți” până la capătul căii.

Aveau o lumină strălucitoare așezată în urma lor la începutul căii, despre care un înger mi-a spus că era „strigarea de la miezul nopții”. Această lumină strălucea de-a lungul întregii căi și le lumina pașii, ca să nu se poticnească.

Dacă își țineau privirile ațintite asupra lui Isus, care era chiar înaintea lor, călăuzindu-i spre cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că cetatea era foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat în ea mai înainte. Atunci Isus îi încuraja ridicând slăvitul Său braț drept, iar din brațul Său ieșea o lumină care se unduia deasupra cetei advente, iar ei strigau: «Aleluia!» Alții, cu nechibzuință, au tăgăduit lumina din urma lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusesese până atât de departe. Lumina din urma lor s-a stins, lăsându-le picioarele în întuneric desăvârșit, și s-au poticnit și au pierdut din vedere ținta și pe Isus, și au căzut de pe cale în jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt. Experiența creștină și învățăturile lui Ellen G. White, 57.

A fost lumina Strigătului de la miezul nopții la început și la sfârșit. Isus (Sfântul lui Israel) era Cel pe care doreau să-L îndepărteze dinaintea lor. Lumina din slăvitul braț drept al lui Isus era lumina Strigătului de la miezul nopții, așa cum era reprezentată pe "tablele" consemnate în "carte". Respingerea de către "copiii mincinoși" a mesajului Strigătului de la miezul nopții al lui Hristos și a cărării pe care trebuiau să meargă a adus asupra lor judecata lui Dumnezeu, pe când cădeau de pe cărare. "Zidul înalt" care este sfârșit pe neașteptate este "zidul" separării dintre biserică și stat, care este distrus odată cu legea duminicală ce va veni în curând. Acea judecată vine "pe

neașteptate, într-o clipă", și va fi "ca sfărâmarea vasului olarului care se sfărâmă în bucăți". Aceasta este judecata asociată cu răsturnarea simbolului satanic al "necurmatului" și cu identificarea lui ca simbol al lui Hristos.

Cu adevărat răsturnarea lucrurilor voastre va fi socotită ca lutul olarului: căci va zice oare lucrarea despre cel ce a făcut-o: El nu m-a făcut? sau va zice lucrul întocmit despre cel ce l-a întocmit: N-a avut pricepere? Isaia 29:16.

„Necurmata” este adevărul profetic care leagă între ele cele patru versete din Daniel doisprezece, care stabilesc distincția dintre cei nelegiuți și cei înțelepți. „Necurmata” este adevărul urât de cei care primesc o puternică amăgire în 2 Tesaloniceni. „Necurmata” reprezintă dorința «copiilor mincinoși» de a-L face pe Sfântul lui Israel să le iasă din cale. Iar pedeapsa lor este reprezentată prin sfărâmarea unui vas de olar, iar ceea ce rămâne este o ilustrare a stării pierdute a fecioarelor neînțelepte, căci, cu bucățile frânte și rămase ale vasului de olar zdrobit acolo, «nu se va găsi» «un ciob cu care să se ia foc din vatră sau cu care să se scoată apă din groapă».

Atât „focul”, cât și „apa” sunt simboluri ale Duhului Sfânt, la fel ca untdelemnul din pilda celor zece fecioare. Când Strigarea de la miezul nopții va veni pe neașteptate, într-o clipă, așa cum s-a întâmplat la adunarea de tabără de la Exeter, în august 1844, va fi imposibil pentru „copiii mincinoși” să găsească vreun untdelemn (apă sau foc). Ei au fost chemați să se „întoarcă” după prima dezamăgire, la fel ca Ieremia, dar au refuzat.

Când am găsit cuvintele Tale, le-am mâncat; iar Cuvântul Tău mi-a fost bucuria și veselia inimii mele: căci sunt chemat după Numele Tău, Doamne, Dumnezeu oștirilor. N-am șezut în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am veselit; am stat singur din pricina Mâinii Tale, căci m-ai umplut de indignare. Pentru ce este durerea mea necurmată, și rana mea nevindecabilă, care nu se lasă vindecată? Vei fi Tu cu totul pentru mine ca un mincinos și ca niște ape care seacă? De aceea, așa zice Domnul: Dacă te vei întoarce, atunci te voi aduce iarăși, și vei sta înaintea Mea; iar dacă vei scoate ce este de preț din ceea ce este josnic, vei fi ca gura Mea: ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Și te voi face pentru poporul acesta un zid de aramă întărit; și vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te mântuiesc și să te izbăvesc, zice Domnul. Și te voi izbăvi din mâna celor răi, și te voi răscumpăra din mâna celor năpraznici. Ieremia 15:16-21.

Ieremia îi reprezintă pe cei care au revenit după prima dezamăgire. Aceia care au intrat în lucrarea de a despărți „ce este de preț” de „ce este josnic”, pentru a „sta înaintea” Domnului și a fi ca „gura” Domnului. Ei sunt aceia reprezentați de Daniel în capitolul nouă, ca înțelegând starea lor de împrăștiere și, după aceea, înălțând rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase. Ei sunt aceia reprezentați de Daniel, de Ieremia și de veghetorii lui Habacuc, care sunt puși în contrast cu „copiii mincinoși”. „Copiii mincinoși” au fost, de asemenea, chemați de „Sfântul lui Israel”, când El a spus: „în întoarcere și odihnă veți fi mântuiți; în liniște și în încredere va fi tăria voastră; dar n-ați voit”.

Nestematele lui Miller sunt adevărurile reprezentate pe tablele lui Habacuc, care constituie testul soliei Strigării de la miezul nopții, ce produce două clase de închinători. Simbolul răzvrătirii care

se manifestă împotriva acelor nestemate este „necurmatul”. Miller a fost corect în înțelegerea lui cu privire la „necurmatul”, dar înțelegerea i-a fost limitată de istoria în care a trăit, iar nestematele pe care obișnuia să le așeze pe masa din centrul odăii lui strălucesc acum de zece ori mai luminos decât atunci când Miller le-a așezat întâia oară pe masa lui. Ele sunt acum într-o lădiță mai mare, căci lădița reprezintă acum nu doar Biblia, așa cum reprezenta în vremea lui Miller, ci reprezintă atât Biblia, cât și Spiritul Profeteiei.

Acești doi martori sunt cei care dau lumina de probă în zilele de pe urmă, iar tot acești doi martori devin principalul câmp de bătălie în zilele de pe urmă. Miller a văzut bătălia, căci în visul său ei i-au luat cufărul (Biblia) și l-au rupt în bucăți. Ioan, reprezentând „cei înțelepți” în zilele de pe urmă, „era în insula numită Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Isus Hristos.” Ioan era persecutat pentru că credea mesajul atât al Bibliei, cât și al scrierilor lui Ellen White.

Vom continua examinarea adevărurilor reprezentate de vedenia râului Ulai, desigilată în 1798, în articolul următor.

Nu avem nimic de temut cu privire la viitor, decât în măsura în care vom uita felul în care Domnul ne-a călăuzit și învățatura Sa din istoria noastră trecută. Schițe din viață, 196.